

1824

Prolusio animadversiones ad quaedam Platonis loca: qua examina in schola Nicolaitana praeununtiat

Theophilus Samuel Forbiger

[Let us know how access to this document benefits you.](#)

Follow this and additional works at: <http://repository.brynmawr.edu/digitizedbooks>

 Part of the [Ancient Philosophy Commons](#)

Custom Citation

Forbiger, Theophilus Samuel. 1824. *Animadversiones ad quaedam Platonis loca: prolusio, qua examina in schola Nicolaitana praeununtiat*. Leipzig: Glueck.

This paper is posted at Scholarship, Research, and Creative Work at Bryn Mawr College. <http://repository.brynmawr.edu/digitizedbooks/33>

For more information, please contact repository@brynmawr.edu.

Q1888P5
V Fd

14

PROLUSIO

ANIMADVERSIONES AD QVAEDAM PLATONIS LOCA

CONTINENS,

QUA

EXAMINA ANNUA ET DISCIPULORUM ALIQUOT ORATIONES

IN SCHOLA NICOLAITANA

PATRONIS FAUTORIBVS ET AMICIS

SCHOLAE ET SUIS

PRAENUNTIAT

THEOPH. SAM. FORBIGER

SCHOLAE RECTOR.

LIPSIAE

EX OFFICINA GLUECKII

c1810ccccxxiv.

Ante hos XIX menses cum prolusionem actionis scholasticae super aliquot Demosthenis locis emitterem, ostendi, me proxima scribendi opportunitate oblata simili ratione et instituto de Platonis nonnullis dicturum; non quod putarem me aliquid prolaturum, quod virorum graece doctorum admodum interesset cognoscere, sed quod discipulis tum meis, quibuscum Platonis Critonem et Alcibiadem ¹. legeram, partim dicta in memoriam reuocare, partim, quae in lectione scholastica copiosius dici non potuerant, nunc paullo accuratius proponere visum esset. Itaque iam e Critone, nam plura huius libelli spatium non capiet, quaedam tractanda sumam.

Crit. I. p. 43. a. St. P. I. vol. II. p. 143. Bekker. καὶ τι καὶ ἐνεργέτηται (ἐνεργεῖται) ὑπ' ἐμοῦ.

Crito a Socrate interrogatus, quomodo tandem carceris custos ipsum summo mane tam facile intromiserit, hoc duplici de caussa factum respondet, primum, quia saepius huc ventitando illi iam fere familiaris factus sit, tum quia etiam a se munuscula accipiat acceperitue; quod posterius verbis, quae supra scripta sunt, dictum legimus. Hic ergo primum quaerendum est de formula καὶ τι καὶ, qua priori caussae altera adiuncta est. Haec verba inde a Stephano per omnes fere editiones propagata Fischerus mutauerat in καὶ τοι καὶ, quod illam scribendi rationem adeo ferre non poterat, vt omnia auctorum loca, vbi occurreret, corrigenda censeret; in quo Hemsterhusium quoque¹⁾ consentientem habuisse vi-

¹⁾ ad Lucian, Somm. c. 16.

detur. At quia vir doctissimus suum καὶ τοὶ καὶ tantum duarum editionum auctoritate receperat, cum et quidam Codd. Steph. et optimus ille Tubingensis, et iam Beckeriani praeter vnum omnes τι, non τοὶ habeant; et quia hoc καὶ τοὶ καὶ hanc vim habet, vt priorem sententiam vel corrigat, vel in maius augeat, (vt latinum *et vero etiam, et tamen etiam, verum tamen etiam,*) quorum neutrum est huius loci: propterea iam Buttmannus²⁾ rectissime lectionem καὶ τι καὶ reuocauit, quem deinde Beckius, Bekkerus, Stallbaumius secuti sunt. Iam vero quaeritur, quid hoc καὶ τι καὶ significet? Hic vero vehementer miror, hanc non infrequentem apud Atticos formulam nondum, quod equidem sciam, (nam fortasse aliqua non legi,) ab aliquo virorum doctorum accurate explicatam esse. Hoc ego breuiter sic expedire studebo. Cum praecedenti sententiae (vt hic: ξυνήθης ἤδη μοί ἐστιν) alia sic subiicitur vt hic: καὶ τι καὶ ἐνεργέτηται ὑπ' ἐμοῦ, tum ergo prius καὶ nihil est nisi copula, hanc nouam sententiam priori adnectens; alterum vero καὶ non est, vt quidam falso opinantur³⁾, otiose adiectum, siquidem haec particula nunquam otiose aut sine sensu ponitur⁴⁾, sed indicat potius, nouam aliquam rem priori adiungi, et est per *etiam* interpretandum; iam vero medium interpositum τι non est, vt aliquis putet, accusatiuus, quem obiecti dicunt, pendens a verbo, sed casus absolutus pronominis infiniti, quem vulgo per ellipsin praepositionis κατὰ explicant, isque monet lectorem, alterum hoc, quod per καὶ additum est, non esse totum aut integrum, nec prorsus aut omnino, sed *quodammodo* tantum, *aliqua ex parte, aliquatenus*, cogitandum. Haec vt clarius appareant, neue quis haec a me temere sumpta putet, age, exemplis aliquot e Thucydide, qui omnium frequentissime hac formula vitur, probatum dabo. Sic ergo historicus I, 107. narrat, Athenienses Lacedaemoniis e Phocide per

2) in edit. 3. IV. dialogorum Plat. Berol. 1811. 8.

3) v. c. Ducker, ad Thucyd. IV, 121. Viger. c. 8. §. 7. p. 522. 523. H.

4) Verissime hoc docuit Hermann. ad Viger. p. 837. n. 320.

Isthmum domum redituris infesto agmine obuam iisse,¹ eiusque consilii hanc caussam tradit, quod putauerint, hostes nescire, qua sibi transeundum sit, tum addit: καί τι καὶ τοῦ δήμου καταλύσεως ὑποψία ⁵⁾. Alteram ergo caussam habebant hanc, quod suspicio iis erat, Lacedaemonios velle popularem Athenis statum subuertere; sed ea caussa non adeo multum valebat, cum illi nondum in propinquo essent, ipsi vero, qui Megaram in potestate haberent, facile illos a suis finibus arcere possent; hanc ergo accessoriam et leuiorem caussam sic subiungit: καί τι καὶ ὑποψία κ. λ. hoc sensu: obuam ierunt arbitrantes illos in transitu haerere, *et quodammodo etiam suspicione moti etc.* — Alio loco II, 17. tradit, sub initium belli peloponnesii, cum collecta in urbem plebe rustica domiciliorum inopia esset, τὸ Πιλασγικὸν habitari coepisse, quamquam et diris deuotum fuerit, καί τι καὶ Πυθικοῦ μαντείου ἀκροτελεύτιον διεκώλυε. Prior caussa per se sola satis grauis erat, vt homines ab hoc loco arceret, sed accedebat tamen etiam pythici oraculi extremum carmen; hoc vero quod obscurius erat et valde ambiguum, (nam abiguitatem Thucydides ipse demonstrat,) non admodum homines impediturum fuisset, quo minus illam vrbis partem incolerent; ergo dicit καί τι καὶ ἐκώλυε, *et aliquantulum etiam impediēbat.* — Tum porro IV, 5. Lacedaemonii Athenienses a munienda Pylo, cum facile possent, tamen non prohibuisse narrantur, quod hunc conatum vt inanem et tenuem contemserint, καί τι καὶ ⁶⁾ αὐτοὺς ὁ στρατὸς (ipsorum Lacedaemoniorum) ἔτι ἐν ταῖς Ἀθήναις (in Attica) ὦν ἐπέσχε. At hoc profecto eos ab adoriendis hostibus retinere non poterat, cum, quae in Elide essent, copiae sufficerent; sed contemnebant omnem illum conatum munitiois: tamen, quod fortasse nonnulli eorum pru-

5) Sic enim rectius legi videtur quam ὑποψία ἦν. Vid. Benedict. ad h. l. et Poppo Obs. crit. p. 106. vbi etiam hanc lectionem κ. τι κ. contra Ben. κ. τοι κ. bene defendit.

6) Sic, non aliter, scribendum esse, iam recte censuit Wassius ad h. l.

dentiores malebant totis viribus Athenienses adgredi, ut ab hoc litore prorsus depellerent, propterea integri exercitus absentia poterat iis impedimento esse; hoc illud est: *et nonnihil etiam eos impendebat exercitus in Attica absens.* — Ex his igitur locis, quibus alii multi et in ipso Thucydide⁷⁾ et in aliis auctoribus⁸⁾ similes sunt, si recte declaravi vim formulae καὶ τι καὶ, ut significet id quod supra posui, quodue his vernaculis reddi possit: *und wohl auch, und auch etwa, und so ziemlich*; in hoc quoque nostro Platonis loco idem sensus ei suberit. Nimirum Crito, cur carcer sibi a ianitore apertus sit, ostensurus dicit quidem, se iam dudum notitiam cum eo contraxisse, sed cum facile praevideret Socratem dubitaturum, an hoc satis caussae sit, siquidem eiusmodi homines non facile ne notis quidem sine donis gratificentur, hoc quoque obiter addit, hominem munuscula a se ferre. At, ut Plato Critonem finxit modestissimum, et valde cauentem, ne Socrates putet sui gratia magnos ab eo sumtus fieri, non potest ita simpliciter dicere: dona a me accipit; verum extenuat ipse haec sua dona, parum modo aliquid a se datum innuit: καὶ τι καὶ ἐνεργέτηται, atque etiam aliquantulum munusculi a me accepit.

Huic autem Critonis modestiae egregie convenit tempus perfectum ἐνεργέτηται, quod pro vulgato praesenti induxit Fischerus, et defensum a Wolfio etiam Beck. Becker. et Stallb. in contexta receperunt. Non enim assentiri possum Buttmanno, Stephanianum illud ἐνεργεῖται defendenti, quod de eo, quod saepius fiat, accipiendum hic praestet. Scilicet mihi primum potior videtur

7) v. c. IV, 31. 83. 121. vbi etiam aliam particulam aut pronomen interposuit, tum I, 126. II, 15. 93. etc. vbi καὶ τις καὶ, καὶ τινες καὶ occurrit. Conf. Poppo l. l.

8) Sic ap. Demosth. π. παραπρεσβ. p. 402. R. Lucian. Somn. c. 16. Pausan. Lacon. p. 268. Kuhn. Arrian. II, 22. et alios. Conf. post Steph. in Thes. T. IV. App. p. 1115. et Animadvv. in lib. d. dial. p. 34. Hoogeveen. d. partic. p. 316. Schütz. Boissonn. ad Philostr. Her. p. 348. 450.

librorum auctoritas, qui perfectum tempus tuentur, non modo Cod. Tubing. et Ficini, quos Fischer. secutus erat, sed XII. Codicum Bekkeri, qui omnes in hac lectione consentiunt, nisi quod in augmento inter εὐηγρέτῃται et εὐεργέ-
ται fluctuant; deinde hoc multo aptius est Critonis menti et sensui, qui, si diceret εὐεργεῖται ὑπ' ἐμοῦ, saepius accipit, solet accipere dona (quoties-
cunque huc venio), ambitiosius de liberalitate sua praedicaret, quod cauere
quam maxime studet, quamobrem potius dicit εὐεργέτῃται, accepit aliquando a
me aliquid. Quae omnia si recte habent, totius loci sensus germanice sic
possit reddi: *Er ist schon sehr bekannt mit mir, weil ich so oft hieher
komme; und dann hat er auch wohl (einmal) ein Geschenk von mir er-
halten.*

c. 3. p. 44. c. St. P. I. vol. II. p. 145. Bekkeri.

ἔτι δὲ καὶ πολλοῖς δόξω - - - - ὥς οἷός τε ὢν σε σώζειν, εἰ ἤθελον
ἀναλίσκειν χρήματα, ἀμελῆσαι.

Hoc in loco Crito, si Socrates, ut e carcere aufugeret, sibi persua-
deri non pateretur, sibi ipsi dicit praeter talis et tanti amici iacturam (aliud
incommodum impendere; homines enim suspicatuuros se, cum potuisset So-
cratem eripere, omnem eius curam deposuisse. Hanc sententiam statim ap-
paret inesse verbis praescriptis, quae ex admodum perturbata librorum scripto-
rum et editorum scriptura sic a Stephano constituta sunt, nisi quod pro in-
finito ἀμελῆσαι optativum posuit ἀμελήσαιμι, quod inde in omnes editiones
postea euulgatas deriuatum est. Cum autem omnes vidissent, verbum δοκεῖν
sequente ὥς cum optatiuo plane non esse graecum, non modo Fischerus,
sed post eum editores omnes receperunt ἀμελῆσαι: rectissime; siquidem
haec lectio non solum IV Codicum et Ficini, quos Fisch. secutus est, sed
etiam XII. Codd. Bekkerianorum auctoritate nititur. At vel sic tamen re-
manet difficultas grammatica; nam δοκῶ ὥς ἀμελῆσαι non magis graecum
est, quam ὥς ἀμελήσαιμι. Quid igitur faciendum huic particulae ὥς, quam

omnes Codd. communi consensu tuentur? Respondet Fischerus, ὥς non esse cum ἀμελῆσαι iungendum, sed cum οἷός τε ὦν; scilicet vt constructio sic procedat: πολλοῖς δόξω ἀμελῆσαι, ὥς οἷός τε ὦν σε σώζειν. Hoc improbat quidem Buttmannus, quasi talis iunctura praeter linguae morem sit; ipse tamen se ex illa, quam dixi, difficultate non expedit. Ego vero hic nihil praeter morem linguae sumtum video, immo hoc ὥς οἷός τε ὦν censeo esse ἐλληνικώτατον. Quod ego non sic volo intelligi, quasi ὥς simpliciter cum οἷός τε iungatur ⁹⁾, sed quod cum participio ὦν iungendum sit, sicuti latina vt, vtpote, participiis praeponuntur. Constat enim inter omnes, qui vel parum graece sciunt, particulam ὥς non modo cum casibus absolutis participiorum coniungi ¹⁰⁾, sed etiam recto casui, cum in appositione est ad nominatiuum subiecti, praemitti posse ¹¹⁾. Quanquam igitur non probo Fischeri sententiam, nominatiuum ὦν h. l. positum esse pro genitiuis consequentiae, quae fortasse Buttmannum mouit, vt omnem illam Fischeri rationem reñceret; tamen non video, cur ὥς non possit cum participio ὦν iungi, quod per verbum δόξω cum subiecto primae personae cohaereat, quasi

9) Si quis forte putet hoc fieri posse, cum tamen dicatur ὥς οἷόν τε, id longe aliud est generis; nam ὥς οἷόν τε aut, quod idem est, ὥς δυνατόν, significat: quantum fieri potest.

10) Genitiuis consequentiae, vt vocant, addi notissimum est; et exempla plura sunt ap. Zeunium ad Viger. p. 559 sq. H. De datiuis absolutis vid. Matthiae Gramm. §. 568. n. 4. p. m. 830. De accusatiuis multa collegit Fischer. ad Weller. T. III. p. 388. s. — Nominatiuo etiam absoluto iungi, putabat Zeun. l. c. sed Herm. ad eum loc. p. 852. hos non esse nominatiuos absolute positos ostendit.

11) Sine cum participium cohaeret cum verbo, quod ad idem subiectum refertur. Locis ab Hermanno l. c. commemoratis alia multa addi possunt, v. c. Thuc. IV, 5. ὥς ληψόμενοι, Soph. El. v. 1025. ὥς οὐχὶ συνδράσουσα.

dixisset: νομίσουσιν οἱ πολλοὶ ὅτι ἐγὼ σου ἡμέλησα ὥς οἷός τε ὦν σε σώξεν. Sed hac opportunitate oblata monendum aliquid videtur, fortasse non superfluum, cum Buttmannum adeo, at qualem virum! videam in hac opinione esse, τὸ ὥς hic tantum, nescio cuius perspicuitatis caussa, ergo sine significatione a scriptore insertum fuisse. Ego vero sicut omnino non concesserim ὥς vnquam otiose et sine significatione poni ¹²); ita etiam hoc loco suum ei sensum, eumque admodum subtilem, inesse contendo. Scilicet omnino ὥς participio additum plus significat, quam participium per se solum, non ergo eum tantum, qui aliquid est aut fuit, qui aliquid facit aut facturus est, sed eum, qui talis est, et existimatur esse, vt aliquid esse vel facere possit, debeat, velit; respondet ergo latino: *is est, qui faciat*, vt, cum v. c. hoc graece dicendum esset, *Non videtur Caius is esse, qui labores constanter ferat*, id sic diceretur: οὐ δοκεῖ ὁ Γάιος ὥς καρτερῶς ὑπομένων τοὺς πόνοις, quod quilibet statim videt plus esse, quam οὐ δοκεῖ ὑπομένων, vel ὑπομένειν. Itaque in loco Thucydidis supra tractato IV, 5. ἐν ὀλιγοῖα ἐποιῶντο, ὥς ὅταν ἐξέλθωσιν, ἢ οὐχ ὑπομενοῦντας σφαῖρας, ἢ ῥαδίως ληφόμενοι βία, non hoc tantum significat: contemserunt hostes, quod aut illi non expectaturi sint suum aduentum, aut quod ipsi oppidum facile vi capturi sint; sed amplius hoc: quasi aut illi non tam fortes sint, vt se expectare *velint*, aut ipsi ii viri, qui facile capere oppidum possint; quo contemptus ille multo fortius

12) Ne in notissima quidem illa formula ὥς εἰς οἶκον, ὥς πρὸς τινα, pro quo etiam omissa praepositione ὥς τινα et ὥς οἶκον dici constat, ὥς otiose positum existimo; significat enim consilium et voluntatem veniendi. Qui venit πρὸς τινα aut εἰς τὴν πόλιν, is potest vel casu eo delatus vel vi coactus venire; qui ὥς πρὸς τινα ἔρχεται, is vtique vult eum accedere; estque hoc idem fere, ac si diceretur ἔρχεται πρὸς τὸν δεῖνα ὥς ἐλευσόμενος.

exprimitur. Sic in ipsius Platonis Phaedro p. 235. a. St. (P. I. vol. I. p. 17. Bekker.) cum Socrates de Lysia dicit: ἔδοξεν μοι... δις καὶ τρις ταῦτ' εἰρη-
κέναι, ὥς οὐ πάννυ εὐπορῶν τοῦ πολλὰ λέγειν περὶ τῶν αὐτῶν, non vult dicere,
eum sibi videri eadem bis terue repetuisse, quia ei copia non sit plura de ea-
dem re dicendi; quod fere fuerit idem per idem dixisse: sed hoc vult,
quod ille non is sit, ex Socratis opinione, non tam facundus aut tam exerci-
tatus in dicendo sit, vt satis copiae ad dicendum ei suppetat. Et ecce!
casu delati sumus ad locum huic nostro tam similem, vt ouum non magis
sit ouo; nam et hic habemus post verbum δοκεῖν cum suo infinitiuo (ἔδοξεν
εἰρηκέναι) ὥς cum participio (ὥς οὐκ εὐπορῶν), plane vt in nostro loco: δόξω
ἀμελῆσαι, ὥς οἴός τε ὦν σε σώζειν. Itaque et haec nostra sic interpretanda
erunt: suspicabuntur homines, te a me neglectum esse, cum tamen me
eum esse existiment, (nempe tam diuitem, tam potentem amicis, tam pru-
dentem aut callidum), qui facile te hinc eripere potuisset; nostri fere dice-
rent: *da ich doch gerade der Mann wäre, der im Stande gewesen wäre,
dich zu retten.* Vidit hoc et sensit etiam Morgensternius ¹³⁾, quanquam
mentem suam non satis perspicue declarauit; quare profecto non erat quod
Wernsdorfius ¹⁴⁾ eum acerbius exagitaret.

c. 5. p. 45. e. St. P. I. v. II. p. 148. Bekk.

ὥς ἔγωγε καὶ ὑπὲρ σοῦ καὶ ὑπὲρ ἡμῶν τῶν σῶν ἐπιτηδείων ἀισχύνο-
μαι, μὴ δόξη — — — διαπεφενγέναι ἡμᾶς δοκεῖν.

Inter argumenta, quibus Socrati persuadere vult Crito, vt sua cete-
rorumque amicorum opera vtatur ad aufugiendum e carcere, hoc quoque est,

¹³⁾ Symbolae crit. in Plat. Critonem, Dorpati 1814. f.

¹⁴⁾ in Progr. notas in Crit. et Alcib. I. continente, Lipsiae 1815. p. 6.

quod eum vult etiam amicorum suorum rationem habere, qui, si ipsum passi fuerint extremo supplicio affici, malam famam sint incursuri. Hic ergo dicit: vereor, (*αἰσχύνομαι*), ne omnis tua causa per nostram ignaviam sic acta videatur; et postquam hoc in uniuersum dixerat, *ἅπαν τὸ πρῶγμα τὸ περὶ σέ*, iam hanc causam in tres partes diuidit¹⁵): *ἡ εἴσοδος τῆς δίκης, αὐτὸς ὁ ἀγὼν, τὸ τελευταῖον δὴ τοῦτ᾽*, sc. mors Socratis, qui nec litis aestimatione nec fuga e vinculis supplicio ereptus sit; de his autem simul sumtis denuo dicit, se vereri, *μὴ δόξῃ* (quod sane repetendum est), *κακίᾳ τινὶ καὶ ἀνανδρίᾳ τῇ ἡμετέρᾳ διαπεφευγῆναι ἡμᾶς*, nobis ignaris et insciis, et nolentibus scire, ergo negligentibus, non curantibus, accidisse. Haec quidem omnia bene cohaerent et plenam atque integram sententiam continent, quae his verbis finitur *διαπεφευγῆναι ἡμᾶς*. At his iam additur *δοκεῖν*, prorsus otiose et sine sensu; itaque hoc verbum virorum doctorum ingenia et studia varie exercuit, cum nemo videret, quonam hic infinitiuus referretur. Scilicet cum totius loci constructio pendeat ab his *αἰσχύνομαι μὴ δόξῃ*, nemo sanus coniunxerit: *μὴ δόξῃ δοκεῖν*; et *αἰσχύνομαι δοκεῖν τι*, vereor ne quid videatur, non est graecum; nec si de vltima tantum parte a ceteris separata valere hoc velimus *καὶ τὸ τελευταῖον τοῦτ᾽ διαπεφευγῆναι ἡμᾶς δοκεῖν*, hoc magis procedat, quia tamen desit verbum a quo infinitiuus pendeat; *ἀνακολουθίαν* vero cum Fischero sumere sicut omnino non placet, ita etiam non apparet, nec a viro doctissimo perspicue declaratum est, quaenam vera et iusta constructio esse debeat; denique Wolfium et Morgensternium, qui tria membra quidem coniungunt cum vno verbo *πεπρωῆσθαι*, sed his additum hoc volunt *κακίᾳ τινὶ κ. ἀν. τ. ἡμ. διαπεφευγῆναι ἡμᾶς δοκεῖν*, hoc ordine constructionis et sensu: *ἡμᾶς δοκεῖν διαπεφευγῆναι κακίᾳ τινὶ*, ne videamur

15) Jam Cornarius in Eclogis p. 7. scite monuit, haec tria comparari cum tribus partibus fabulae scenicae, *προτάσει, ἐπιτάσει, καταστροφῇ*.

nos effugisse, scil. τὸν κίνδυνον aut fortasse τὴν δαπάνην, hos ergo VV. DD. propterea sequi non possum, quia primo vel sic non apparet, vnde repente infinitus modus huc veniat, deinde quia tum certe post verbum τῆς πράξεως interpungendum et inserendum esset καὶ, denique quia iam redundaret τῇ ἡμετέρᾳ; nam quis ferat bonum scriptorem sic dicentem: ἡμεῖς διαπεφηνάμεν κακία τινὲ τῇ ἡμετέρᾳ? Quae cum ita sint, coniecturae factae sunt a viris doctis, quibus vitiosum hoc verbum emendarent. Buttmannus quidem legi vult δοκεῖ; quod fateor me non satis intelligere, cum Crito non dicat quid vere videatur hominibus, sed quid ipse metuat ne iis videatur, vnde hic indicatio locus non est. Mudgius suadebat coniunctivum δοκῇ rescribi, quod probabilius foret, si insuper ante κακία τινὲ insereretur μὴ, vt hoc ultimum a reliquis separatum sic construeretur: καὶ (αἰσχύνομαι) τὸ τελευταῖον --- μὴ κακία τινὲ --- διαπεφηνέναι ἡμᾶς δοκῇ; at hac ratione non modo plura mutanda essent, sed etiam tertia hac parte a prioribus seiuncta non bene cohaerens et hiulca fieret oratio. Si quid per coniecturam emendari potest, quaerendus erit infinitivus verbi cum διαπεφηνέναι cohaerentis, qui sensum loci nec turbet nec oneret. Venerat mihi in mentem verbum τυχεῖν, quod in libris sec. X. XI. XII. scriptis non nimis a similitudine verbi δοκεῖν recedit, et quod hunc sensum haberet: omnia ista casu quodam accidisse nobis ignaris et negligentibus, qui te saluum praestare potuissemus; at non audeo huic coniecturae inhaerere, quia difficile est explicatu, quomodo hoc notissimum et facillimum intellectu verbum τυχεῖν a librariis omnibus, velut conspiratione facta, in δοκεῖν mutatum sit. Hunc scrupulum si quis mihi eximeret, totum locum sic putarem constituendum: ὡς ἔγωγε καὶ ὑπὲρ σοῦ καὶ ὑπὲρ ἡμῶν τῶν σῶν ἐπιτηδείων αἰσχύνομαι, μὴ δόξη ἅπαν τὸ πρῶγμα τὸ περὶ σὲ ἀνανδρία τινὲ τῇ ἡμετέρᾳ πεπραχθαι καὶ ἡ εἴσοδος εἰς τὸ δικαστήριον ὡς εἰσῆλθες ἐξόν μὴ εἰσελθεῖν, καὶ αὐτὸς ὁ ἀγὼν τῆς δίκης ὡς ἐγένετο, καὶ τὸ τελευταῖον δὴ τοῦτ', ὥσπερ κατάγελως τῆς πράξεως, κακία τινὲ

καὶ ἀνδρὶα τῇ ἡμετέρᾳ διαπεφυγῆναι ἡμᾶς τυχεῖν, οὔτινές σε οὐχὶ ἐσώσαμεν (οὐδὲ σὺ σαυτὸν), οἷόν τε ὃν καὶ δυνατόν, εἴτι καὶ σμικρὸν ἡμῶν ὄφελος ἦν.

c. 7. extr. p. 47. St. p. 153. Bekk.

ὁ τῷ μὲν δικαίῳ βέλτιον ἐγίνετο, τῷ δὲ ἀδίκῳ ἀπώλλυτο.

Quia hic utique non de re, quae aliquando facta nunc quoque amplius fit, sed de eo quod semper et vulgo fit, agitur; et quia in Theodoro, qui hunc locum laudavit ¹⁶⁾, legitur ἐγένετο, ἀπόλλυται: propterea Buttmannus malebat aoristos poni ἐγένετο ἀπώλετο. Mihi secus videtur; nam etiam imperfecta tempora hanc vim habere, ut significant id quod fieri soleat, satis docuerunt Fischerus et Heindorfius ¹⁷⁾; in Theodoro autem vel ab ipso auctore vel a librario, quorum alteruter etiam in his imperfectis offendisset, fortasse consulto sic positum fuit, ut lectori inter haec tempora, quae proprie poni debuerant, optio relinqueretur.

c. 8. p. 48. a. St. p. 154. Bekker.

Ἄλλ', ὃ θαυμάσιε, οὗτός γε ὁ λόγος ὃν διεληλύθαμεν ἔμοιγε δοκεῖ ὁμοίος εἶναι τῷ προτέρῳ.

Maxima est hoc loco in libris scriptis editisque lectionis varietas, nec minor interpretum et criticorum dissensio, quae ut luculentius appareat, praecipuas varietates hic ex ordine iuxta se ponam, et cuiusvis veluti sedem, ut chartis parcatur, his numerorum notis signabo: 1. significat edit. antiquiss. Ald. et Basil. 1., 2. Stephanianam, 3. Cod. Tubingensem optimae notae, 4. Codd. quos Serranus in versione lat. secutus videtur, 5. Priscianum, qui Lib. XVIII. p. 1192. Putsch. hoc loco usus est, 6. Fischeri edit. 3., 7. Buttmanni coniecturam, quam in ordinem verborum receperunt Wolfius et Beckius, 8. Bekkeri et Stallbaumii editiones. Legitur ergo hic locus sic: οὗτός γε λόγος, ὃν διεληλύθαμεν, ἔμοιγε δοκεῖ

¹⁶⁾ Θεορ. ἐλλ. π. II, 2. p. 27.

¹⁷⁾ Ille ad Well. T. II. p. 258. hic ad Theaetet. p. 328. unde etiam Matthiaeus Grammat. suae intulit §. 503.

1. ὅμοιος εἶναι τῷ προτέρῳ ¹⁸⁾ ,	5. ἀνόμοιος ²²⁾ εἶ. καὶ ὁ πρότερος ²³⁾ ,
2. — — — — τῷ προτέρῳ ¹⁹⁾ ,	6. ἂν ὅμοιος — — — — —,
3. ἔτι ὅμοιος εἶναι καὶ τῷ πρότερον ²⁰⁾ ,	7. ὅμοιος εἶναι καὶ πρότερον,
4. ὅμοιος εἶναι καὶ πρότερος ²¹⁾ ,	8. ἔτι ὅμοιος εἶναι τῷ καὶ πρότερον ²⁴⁾ .

Nolo iam in longam disputationem de omni hac varietate et de causis singularum lectionum descendere, de quibus legi possunt, quae a Fischero, Buttmanno et Wernsdorfio²⁵⁾ dicta sunt; sed breuiter dicam, quid mihi videatur. Scilicet ego, comparatis his variationibus et totius loci argumento et nexu pensitato, haud longe a mente et manu Platonis aberrare mihi videor, si legendum ducam: ἔμοιγε δοκεῖ ἔτι ἂν ὅμοιος εἶναι καὶ ὁ πρότερος. Haec sic explicare liceat: Ὁ λόγος, ὃν διεληλύθαμεν, est locus de contemnendis vulgi prauis opinionibus, quem Socrates inde a verbis c. 6. πῶς οὖν ἂν μετριώτατα κ. τ. λ. vsque ad hanc proxime praegressam Critonis responsionem, Φαίη γὰρ ἂν ὃ Σώκρατες, persecutus erat, Iam nullus alius praecesserat locus, quocum hic comparari posset; ergo non apta est Stephaní lectio τῷ προτέρῳ, a qua equidem non video quomodo differat Bekkeriana τῷ καὶ πρότερον. Nimirum Socrates non vult hanc sententiam cum alia quauis comparare, sed, quia de eadem iam

-
- 18) Sine vlllo sensu; et tamen denuo sic edidit, teste Fischero, Io. Patusa, qui Critonem inseruit Encycl. philolog. Vol. I. p. 123. ss. v. Fisch. praef. ad ed. 3. dial. p. X.
- 19) Hanc lectionem Steph. quidem ait se e Codd. hausisse; sed videtur potius Ficini versionem et Cornarii Eclogas secutus.
- 20) Consentunt, quoad ἔτι Codd. Huet, vnus Paris. et vnus Ven, in Appar. crit. Bekkeri, quoad reliqua iidem et praeterea Clark. alius Paris. et Angel., sed hi inuerso ordine τῷ καὶ πρ.
- 21) Sic legunt etiam 2 Parisiens, sed ὁ πρότερος 2. all. Paris. Coislin. Angel.
- 22) Hoc habent ex Bekkeri Codd. Coislin. 3 Paris. regii, Angel. Sic ediderunt Hopper. in Bas. 2. et Forster.
- 23) Buttmannus quidem in Prisciano legi vult πρότερον, sed vid, quae contra disputauit Wernsdorf. statim laudandus.
- 24) Non opus videtur addere Heusdii coniecturam in Spec. crit. in Plat. p. 14. propositam, audacem illam, nec tamen ad sensum loci valde proficuum.
- 25) in Progr. supra comm. p. 7. 8.

alio tempore cum Critone disseruerat, (ἀναλαμβάνομεν τοῦτον τὸν λόγον dixit c. 6.) hoc potius dicit, eam nunc quoque, licet sua conditio valde mutata sit, non minus certam et veram esse, quam tum utrique visa fuerit; sicut ergo in principio huius disputationis c. 6. dixerat: ἐπειδὴ μοι ἤδε ἡ τύχη γέγονεν, σχεδόν τι ὅμοιοι φαίνοντα μοι (οἱ λόγοι οὗς ἐν τῷ ἔμπροσθεν ἔλεγον,) καὶ τοὺς αὐτοὺς προσβένω καὶ τιμῶ οὐσπερ καὶ πρότερον, ita nunc in fine totius loci idem breuiter repetit: οὗτος ὁ λόγος ὅμοιος εἶναι δοκεῖ καὶ ὁ πρότερος, h. e. ex Prisciani vera interpretatione, οἷος ὁ πρότερος, idem atque prior ille a nobis olim pertractatus, non minus verus quam antea fuit. Quoniam autem in his verbis abesse non potest id, quod praesens tempus indicet, quod *nunc quoque* rem talem videri ostendat, propterea addendum puto ἔτι, quod IV. Codd. auctoritate firmatur; et quia Priscianus, cum V. Codd. et edit. Basil. 2. habet ἀνόμοιος, recte Fischerus inde fecisse videtur ἂν ὅμοιος, ut Socrates, pro illa sua modesta εἰρωνίᾳ, dixerit: videtur mihi (si olim verus fuit,) nunc quoque talis futurus esse, sicut antea c. 6. dixerat σχεδόν τι ὅμοιοί μοι φαίνονται οἱ λόγοι οὗς ἐν τῷ ἔμπροσθεν ἔλεγον. Has ergo causas habui lectionis sic constituendae.

De pluribus locis platonicis ne disseram, tempus ipsum et spatium libelli monet; dicam ergo potius, quid mihi haec scribendi opportunitatem attulerit. Scilicet instat tempus, quo e more et lege scholae nostrae Nicolaitanae examina annua IV. classium superiorum agenda sunt, et oratiunculae habebuntur ab adolescentibus, qui ad Academiam a nobis abituri scholam valere iubebunt; examinibus dicti sunt dies proximi Lunae et Martis, d. XXVI. et XXVII. Aprilis; orationes recitabuntur die Mercurii statim secuturo post h. VIII. matut. Cum autem ad excitanda et alenda magistrorum non minus quam discipulorum studia quam plurimum valeat, eorum quasi spectatores, testes et arbitros habuisse Viros doctos et iudicandi peritos, et benevole atque humaniter iudicare solitos; praemisi hanc scriptionem, ut PATRONOS et FAVTORES scholae atque AMICOS nostros, quibus vacabit et quorum commodo hoc fieri poterit, humanissime roga-rem, velint hanc scholasticam actionem praesentiae suae honore decorare. Quod autem adolescentes attinet e disciplina nostra vel dimissos vel dimittendos, per huius anni decursum post eos, quos Conrector V. C. collega mihi

coniunctissimus in programme a. c¹o¹ccccxxiii. emisso nominavit, quinque tantum discipuli classici a nobis magistris ii iudicati sunt, qui ad academica literarum studia dimitti possent. Et duo quidem iam circa Michaelis festum anno superiore a nobis abierunt,

CAROLUS ALEXANDER RAMSTHAL et

CAROLUS OTHELLO GOETHE, Lipsienses,

utroque Jurisscientiae operam daturus, utroque bonae indolis et probi moris adolescens, qui cum eam bonarum literarum scientiam consecuti essent, quam pro ingenii facultatibus, et temporis in disciplina nostra transacti ratione, cuius partem etiam alteri morbus diuturnus eripuit, adipisci possent, a nobis maturi studiis academicis iudicati sunt. Tres autem nunc scholae vale dicent, omnes Lipsienses,

JULIUS GUILIELMUS HEMPEL

collegae optimi filius, si quis alius, ingenii bonitate, studiorum industria, morum praecipua honestate commendabilis, quem studiis academicis Theologiae omnino maturum habemus,

GUSTAVUS LUDOVICUS ZEISSLER,

non minus morum probitate nobis carus, et literarum haud improbabili scientia instructus, quae hunc quoque Theologiae studiis maturum reddat,

IULIUS KNORR,

laeto et alacri ingenio, morum honestate quae haud facile reprehendenda fuit, et literarum latinarum, graecarum et historicarum cognitione nobis ita probatus, ut studiis academicis, quibus Iurisprudentiam culturus est, omnino maturus iudicaretur. Hi adolescentes igitur declamationes habebunt prior graece, reliqui latine; post quas discipulus alius classicus

EDUARDUS HOEPFNER, Islebiensis,

discedentibus commilitonibus et amicis carmine vernaculo gratulabitur et pia vota faciet.

Hos igitur adolescentes ut, quibus ita visum fuerit, Viri Docti benevole audire velint, meo et collegarum et ipsorum illorum nomine iterum observantissime rogo. Scr. Lipsiae, in feriis Paschalibus a. c¹o¹ccccxxiv.
